

Tydzień 2 / Otworzyło się niebo / Dzień 10

Ustanowienie Eucharystii: J 13, 1-17; 1 Kor 11, 23-26

Było to przed Świętem Paschy. Jezus, wiedząc, że nadeszła Jego godzina przejścia z tego świata do Ojca, umiłowawszy swoich na świecie, do końca ich umiłował. W czasie wieczerzy, gdy diabeł już nakłonił serce Judasza Iskarioty syna Szymona, aby Go wydać, wiedząc, że Ojciec dał Mu wszystko w ręce oraz że od Boga wyszedł i do Boga idzie, wstał od wieczerzy i złożył szaty. A wziąwszy prześcieradło, nim się przepasał. Potem nalał wody do miednicy. I zaczął umywać uczniom nogi i ocierać prześcieradłem, którym był przepasany. Podszedł więc do Szymona Piotra, a on rzekł do Niego: «Panie, Ty chcesz mi umyć nogi?». Jezus mu odpowiedział: «Tego, co Ja czynię, ty teraz nie rozumiesz, ale później będziesz to wiedział». Rzekł do Niego Piotr: «Nie, nigdy mi nie będziesz nóg umywał». Odpowiedział mu Jezus: «Jeśli cię nie umyję, nie będziesz miał udziału ze Mną». Rzekł do Niego Szymon Piotr: «Panie, nie tylko nogi moje, ale i ręce, i głowę!». Powiedział do niego Jezus: «Wykąpany potrzebuje tylko nogi sobie umyć, bo cały jest czysty. I wy jesteście czysti, ale nie wszyscy». Wiedział bowiem, kto Go wyda, dlatego powiedział: «Nie wszyscy jesteście czysti». A kiedy im umył nogi, przywdział szaty i znów zajął miejsce przy stole, rzekł do nich: «Czy rozumiecie, co wam uczyniłem? Wy Mnie nazywacie `Nauczycielem` i `Panem` i dobrze mówicie, bo nim jestem. Jeżeli więc Ja, Pan i Nauczyciel, umyłem wam nogi, to i wyście powinni sobie nawzajem umywać nogi. Dałem wam bowiem przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Sługa nie jest większy od swego pana ani wysłannik od tego, który go posłał. Wiedząc to będziecie błogostawieni, gdy według tego będziecie postępować».

Ja bowiem otrzymałem od Pana to, co wam przekazałem, że Pan Jezus tej nocy, kiedy został wydany, wziął chleb i dzięki uczyniwszy, połamał i rzekł: «To jest Ciało moje za was [wydane]. Czyńcie to na moją pamiątkę». Podobnie, skończywszy wieczerzę, wziął kielich, mówiąc: «Ten kielich jest Nowym Przymierzem we Krwi mojej. Czyńcie to, ile razy pić będziecie, na moją pamiątkę». Ilekroć bowiem spożywacie ten chleb albo pijecie kielich, śmierć Pańską głosicie, aż przyjdzie.

Modlitwa przygotowawcza: Panie, spraw, aby wszystkie moje zamiary, decyzje i czyny były skierowane w sposób czysty ku Twojej służbie i chwale.

Postaraj się przez chwilę trwać w pragnieniu jedności z Bogiem we wszystkim, czym żyjesz i co robisz.

Obraz: Postaraj się widzieć Jezusa i Jego uczniów podczas Ostatniej Wieczerzy – wśród nich możesz umieścić też siebie.

Prośba o owoc: Prosić o dogłębne poznanie Pana, który dla mnie stał się człowiekiem, abym Go bardziej kochał i więcej szedł w Jego ślady – za wstawiennictwem Maryi, Jego Matki, przez Jej Niepokalane Serce.

1. W obliczu zbliżających się wydarzeń, czasu, w którym ostatecznie ma się wypełnić posłannictwo Jezusa, a jednocześnie dokonać się Jego odejście, wszystkie sprawy mniej ważne schodzą na dalszy plan. Liczą się tylko te najbardziej istotne. Ostatni wieczór Jezus chce spędzić w bliskości tych, których powołał.

Wie o ich słabości i kruchości. Ma świadomość, że w decydującym momencie się rozproszą, że Piotr pomimo szumnych deklaracji wyprze się tego, że Go zna, że nie będą w stanie nawet towarzyszyć Mu w modlitwie. Pomimo to chce z nimi być i na różne sposoby wyraża swoją miłość „do końca” i całkowite oddanie. Temu służy umycie nóg, ale też chce, aby jak najwięcej zrozumieli z tego, co się dzieje. Zapewnia o swojej i Ojca miłości, o tym, że ból przeminie jak bóle rodzącej kobiety, że otrzymają w Nim prawdziwy pokój i radość. Wybiega w przyszłość, ku obietnicy Ducha – Pocieszyciela, który wszystko wyjaśni. Nie ukrywa, że czekają ich prześladowania, ale zachęca do ufności, ponieważ On zwyciężył świat i to On jest drogą, prawdą i życiem. Modli się nie tylko za swoich uczniów, ale i za tych, którzy uwierzą w przyszłości – wśród nich jesteśmy i my...

I także z nami pomimo całej naszej słabości Jezus chce być, umywać nam nogi, upewniać o swojej miłości i o tym, że zawsze możemy na Niego liczyć. Możemy jak Jan oprzeć się na Jego piersi i słuchać tego, co chce nam powiedzieć.

2. Szczytowym momentem tego spotkania jest ten, w którym Jezus daje samego siebie do końca, karmi ich sobą, uprzedzając w ten sposób ofiarę, która ma się dokonać następnego dnia. Ofiaruje swoje Ciało i Krew, Duszę i Bóstwo. Niczego nie pozostawia dla siebie.

Badania naukowe cudu eucharystycznego w Lanciano i w Sokółce pokazują, że Ciało to mięsień sercowy w agonii. Jezusa ta ofiara kosztuje. To cena, jaką zapłacił za nas, za nasze życie. Dzięki temu może nasycić nas sobą, wchodzić do głębi i prawdziwie w naszą rzeczywistość.

3. Serce Jezusa w moim sercu bije, Krew Przenajświętsza w moich żyłach płynie. (Jacek Sadowski, *O cuda niepojęte*). Ofiarowane są nam dary największe – sam Bóg przychodzi do naszego serca i życia, jednoczy się z nami i stopniowo przemienia nas w siebie, uczy myśleć, czuć i postępować jak On. Wobec tak całkowitego oddania pozostajemy nieraz obojętni, nieobecni, skupieni na sobie. A przecież potrzebne jest zaangażowanie obu stron, aby mogło zaistnieć spotkanie, którego On tak bardzo pragnie. I właśnie tutaj nasza słabość i kruchość potrzebuje pomocy, o którą możemy się zwrócić do Tej, która była najbardziej otwarta i wrażliwa na swojego Syna, oddana mu całkowicie, wierna w każdych okolicznościach. Maryja nadal Go w nas rodzi, uczy, jak Go spotykać. Jest Matką Bożego życia w nas.

Rozmowa końcowa: Prośmy Maryję, by uczyła nas prawdziwego otwarcia i oddania Jezusowi, którego przyjmujemy w Eucharystii, by udział we mszy św. był owocny dla nas i wszystkich, do których Bóg nas posyła.

Ilustracja: Victor Delhez